

Všetko robte na Božiu slávu

Prečo máme pomáhať druhým ľuďom? Aký by mal byť hlavný motív na pomáhanie? Čo by malo byť hlavným zameraním v živote kresťana?

1.Kor 10,31- „*Či teda jete, alebo pijete, a čokoľvek činíte, všetko činite na slávu Božiu!*“

Podľa slov ap. Pavla máme každou svojou činnosťou oslavovať Pána Boha. V zbere, či v kostole je to viac menej jednoduché a jasné. Pána Boha môžeme oslavovať spevom, slovom, modlitbou, postojom, ... Ako to všakrobiť v bežnom živote?

Vo Svätom Písme nájdeme mnoho výziev na oslavovanie Boha. V SZ Hospodina oslavuje živá i neživá príroda, ktorú stvoril, proroci aj žalmisti.

Žalm 69,35 – „*Nech ho chvália nebesia i zem, moria i všetko, čo sa hemží v nich.*“

Žalm 50,15 – „*A vzývaj ma v deň súženia, vytrhnem ťa, a budeš ma oslavovať.*“

Žalm 135,1-3 – „¹*Haleluja! Chváľte meno Hospodinovo, chváľte ho, služobníci Hospodinovi,* ²*ktorí stáivate v dome Hospodinovom, v nádvorách domu nášho Boha!* ³*Chváľte Hospodina, lebo Hospodin je dobrý, ospevujte Jeho meno, lebo je milé!*“

Iz 49,3 – „*Riekol mi: Si mojím služobníkom, Izraelom, ktorým sa oslávim.*“

V NZ chvália (oslavujú) Boha väčšinou uzdravení, ale tiež stotník pri ukrižovaní Ježiša:

Mt 15,31 – „*...takže sa divily zástupy vidiac, že nemí hovoria, zmrzačení sú zdraví, chromí chodia, a slepí vidia, a oslavovali Boha Izraelovho.*“ (Roh)

Uzdravenie ochrnutého - **Lk 5,25** - „*A naskutku vstal pred nimi, vzal to, na čom ležal, a odišiel do svojho domu oslavujúc Boha.*“ (Roh)

Uzdravenie malomocného Samaritána - **Lk 17,15** – „¹⁵*A jeden z nich vidiac, že je uzdravený, vrátil sa velikým hlasom oslavujúc Boha* ¹⁶*a padol na tvár k jeho nohám a ďakoval mu.*“ (Roh)

Stotník (pohan) - **Lk 23,47** — „*Keď stotník videl, čo sa stalo, oslavoval Boha, hovoriac: Tento človek bol naozaj spravodlivý.*“

Je zaujímavé, že o učeníkoch nikde nie je konkrétna zmienka, žeby oslavovali Boha.

Ján vo svojom evanjelium, ako jediný píše o tom, že aj Kristus oslavuje svojho Otca a že Otec oslavuje svojho Syna. Evanjelista o tom píše hneď od prvého Ježišovho znamenia, ktoré sa udialo v Káne Galilejskej.

Jn 2,11 – „*Tento počiatok divov učinil Ježiš v Galilejskej Káne a zjavil svoju slávu, a jeho učeníci uverili v neho.*“ (Roh), „*Toto znamenie v Káne Galilejskej bolo prvé, ktoré Ježiš urobil a vyjaval svoju slávu. I uverili v Neho Jeho učeníci.*“ (SEvP)

Ježiš Kristus oslávil Boha celým svojím životom – každé uzdravenie, zázrak, utíšenie živlov, rozmnoženia chlebov či vzkriesenie mŕtvych bolo na slávu nebeského Otca.

Keď sa Ježiš dopyčul, že Lazar, jeho priateľ ochorel, hovorí **Jn 11,4** – „*... Tá nemoc nie je na smrť, ale na slávu Božiu, aby ňou bol Syn Boží oslávený.*“

Pred tým, než Ježiš vzkriesil Lazara, ďakuje svojmu Otcovi, že ho vypočul:

Jn 11,41-42 – „⁴¹*... A Ježiš pozdvihol oči hore a povedal: Otče, ďakujem ti, že si ma počul.* ⁴²*No, ja som vedel, že ma vždy čuješ, ale pre zástup, stojaci okolo, som to povedal, aby uverili, že si ma ty poslal.*“

Ak Ježiš niečo žiadal od svojho Otca, bolo to vždy na oslavu Božieho mena. Bol tým vždy zjavený Boží charakter, aj keď to takto doslovne nie je vždy v Písme uvedené.

Po vzkriesení Lazara Ježiš prichádza do Jeruzalemu, vyčistí chrám a vyučuje v ňom. Prichádzajú grécki prozeliti (bývalí pohania, ktorí prijali židovskú vieru - Izraelského Boha za svojho)

Gréci počuli o Kristovom triumfálnom vjazde do Jeruzalemu a dopyčuli sa, že sa chystá zasadnúť na Dávidov trón a vládnuť ako izraelský kráľ. Chceli vedieť pravdu o jeho poslaní a preto sa chceli s ním stretnúť.

Ježiš im odpovedá - **Jn 12,23** „*Prišla hodina, aby bol oslávený Syn človeka.*“

Elen G. White v knihe **Cesta lásky** (402,403) píše – „Ježiš v žiadosti Grékov spoznal príslub ovocia svojej veľkej obete. (Ježiš) žil v tieni kríža a táto žiadosť Grékov mu naznačovala, že jeho obeť privedie mnohých synov a dcéry k Bohu. Túto predtuchu, splnenie jeho nádejí, vyjadrujú slová **Jn 12,23** „*Prišla hodina, aby bol oslávený Syn človeka.*“

Kristus však nikdy nezabudol, čo bude tomuto osláveniu predchádzať. Svet môže byť zachránený len jeho smrťou.“ Na vysvetlenie povie aj krátke podobenstvo o pšeničnom zrne. **Jn 12,24** – „*...ak nezomrie pšeničné zrne,*

keď padne do zeme, zostane ono samotné; ale ak zomrie, donesie mnoho úžitku.“ Ako pšeničné zrno, aj Syn človeka musí zomrieť a byť pochovaný; bude však vzkriesený k životu.“

Ježišova smrť na kríži predstavuje najväčšiu oslavu Boha. Je to predstavenie Božieho charakteru – láska všemohúceho, svätého Boha k slabému a hriешnemu človeku.

Evanjelista Ján aj v nasledujúcich kapitolách (Jn 12., 13., 14., 15.) píše o tom, ako Syn človeka oslavuje svojím dielom Otca v nebesiach. V 17. kapitole Jánovho evanjelia Ježiš hovorí, že oslávil svojho Otca tým, že dokonal dielo záchrany hriешníka: **Jn 17,4** – „Ja som ťa oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal.“

Elen G. White v knihe **Cesta lásky** (404,442) píše – „Kristus oslávil Boha celým svojím životom (od jasiel až do tejto chvíle). Kristus dokonal svoje pozemské dielo, oslávil Boha na zemi a zjavil Otcovo meno. V nastávajúcej skúške mal vrcholne osláviť Otcovo meno svojím božsko-ludským utrpením – smrťou na kríži.“

Cesta slávy Ježiša Krista, to nie je len služba zahrňujúca pomoc, liečenie, uzdravovanie, ale je to tiež cesta utrpenia a smrti. Pán Ježiš nám svojím životom ukázal, čo to znamená v bežnom živote oslavovať Pána Boha, že to okrem pokoja a pohody prináša so sebou aj utrpenie a prenasledovanie a nezriedka aj smrť.

Aplikácia:

Aká je teda úloha nás kresťanov?

Oslavovať Boha všetkým čo robíme, aj keď to niekedy prináša so sebou problémy...

Citát od Elen G. White uvedený v The Sign of the Time, z 11-03-1887 hovorí: „Najväčší význam má to, aby sme pochopili prečo sme na tomto svete. Nie sme tu preto, aby sme oslávil seba, alebo pre vlastné potešenie, ale aby **sme oslávil nášho Otca, ktorý je v nebesiach a pokračovali v práci, ktorú začal veľký Učiteľ spravodlivosti.**“

Podobné vyjadrenie môžeme nájsť u ev. Jána **Jn 15,8** – „Tým je oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia a boli mojimi učeníkmi.“

Ako správne pochopiť tento Ježišov výrok?

Máme sa snažiť prinášať čím viac ovocia, alebo to nie je naša úloha?

V komentári Elen G. White (Cesta lásky - 439) k tomuto veršu stojí – „Boh chce skrze vás prejaviť svätosť, ochotu i súciti svojej povahy. Spasiteľ však nenabáda učeníkov, aby sa všemožne snažili prinášať len ovocie. Hovorí im, aby zostali v ňom: „Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to“ (Ján 15,7). Kristus zostáva vo svojich nasledovníkoch prostredníctvom Božieho Slova. Kristove slová sú duch a život. Ak ich prijímate, potom vo vás prúdi život vínného kmeňa. Žijete „z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mat 4,4). Kristov život vo vás plodí to isté ovocie ako v ňom. Ak budete žiť v Kristovi, lipnúť na ňom, ak vás bude podopierať a vy budete z neho čerpať svoju obživu, potom budete prinášať plody podobné plodom Kristovým.“

Možno nás napadne, aké ovocie to mám vlastne prinášať?

Aké je ovocie Ducha Svätého? **Gal. 5,22** – „Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť;...“

Láska sa prejavuje v milosti, milosrdenstve a v službe bližnému. Vrcholom milosti, milosrdenstva je Ježišova obeť na Golgote.

Nato, aby sme mohli prinášať ovocie, musíme sa najprv stať učeníkmi, ktorí budú mať úzky vzťah s Pánom Ježišom.

Jn 15,8 – „Tým je oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia a boli mojimi učeníkmi.“

Ovocie, ktoré prinášame je teda meradlom, nakoľko sme zakotvení v Pánovi Ježišovi, ako prijímame jeho slová do nášho srdca a potom do nášho života. Nedá sa to naučiť zo dňa na deň, ani za týždeň, či mesiac (učeníkom na to nestačili ani tri roky chodenia s Ježišom). Je to športovo povedané - beh na dlhé trate.

Kde všade by sme mohli najlepšie „trénovať“ túto disciplínu - prinášanie ovocia na slávu nášho Boha, teda posilňovanie vzťahu s Pánom Ježišom? Jedno miesto je nám veľmi blízke, je to naša vlastná fyzická rodina, sú to tí najbližší.

Títo veľmi rýchlo zistia či to, čo hovoríme je aj v súlade s našimi skutkami, alebo je tam rozdiel čiže „hráme divadlo“. Je to tá najťažšia škola.

Ale ak chceme, aby naši najbližší boli zachránení, je našou úlohou, aby sme im zjavovali Boží charakter a nevzdávali sa pri prvých neúspechoch.

Druhou oblasťou, kde to môžeme cvičiť je naša duchovná rodina teda zbor, skupinka. Členovia v malom zbore či skupinke sú často spolu, dobre sa

poznajú, v prípade problémov vedia poradiť i pomôcť. Ak to s našimi duchovnými bratmi a sestrami myslíme úprimne, modlíme sa za nich, pomáhajme si navzájom a svojím životom zjavujeme charakter Ježiša Krista.

Poučenie :

Zamestnanec dostáva odmenu v podobe platu. Služba ľuďom je však povolanie, v ktorom na prvom mieste nejde o peniaze, ale o niečo viac.

Opýtajte sa ľudí, ktorí službe druhým zasvätili celý svoj život - Matka Tereza, Albert Schweizer, Gladys Aylwardová – misionárka v Číne, Jaen-Henri Weidnera, prečo to robia, prečo riskujú vlastný život?

Posledne menovaný na otázku muža, ktorý mu pomohol k úteku z väzenia hovorí:

Boh od nás vyžaduje, aby sme pomáhali svojim blíznym, a to bez akéhokoľvek obmedzenia. ... Ja viem, že robím prácu, ktorú odo mňa žiada Boh. A to je pre mňa podstatné.

Elen G. White napísala pod vedením Ducha Božieho – „Nie sme tu preto, aby sme oslávili seba, alebo pre vlastné potešenie, ale aby **sme oslávili nášho Otca, ktorý je v nebesiach a pokračovali v práci, ktorú začal veľký Učiteľ spravodlivosti.**“

Nech nám v tom pomáha Pán!

AMEN